

«ДНК» — творчий експеримент сімох українських письменників. Сергій Жадан, Юрій Винничук, Ірена Карпа, Олександр «Фоззі» Сидоренко, Андрій Кокотюха, Володимир Рафєєнко та Макс Кідрук реалізували спільний літературний проект, фантазуючи на тему генетичної пам'яті. Та «ДНК», попри очікування, — це не збірка оповідань, а оригінальна за формою і приголомшлива за задумом родинна сага, відтворена з краплі крові Андрія Чумака.

У не надто віддаленому майбутньому звичайний український студент престижного китайського університету стає піддослідним у науковому експерименті: розшифровка генетичного коду дасть йому змогу особисто пережити найяскравіші моменти з життя предків. Сім історій у книжці — сім спогадів, які дивним чином зберігалися десь у структурі ДНК нащадка протягом 150 років, до далекого 2057-го. Це сім переконливих голосів: паризький акцент, батярська говірка, «вспоминання о мрачной красоте дымящихся донбасских терриконов»... Ще чотири секретних складові — і науково-фантастичний роман неочікувано перетворюється на правдиву розповідь про батьків і Батьківщину: про пошуки справедливості й гіркі розчарування, перемоги й поразки, про відчайдушну сміливість і ницість, що про них не можна забувати. Пошматована, розкидана по світу примхами долі, родина Чумаків втратила головне — зв'язок поколінь. Чи не в цьому полягає трагедія всього українського народу? І хто навчиться на наших помилках?

ВИННИЧУК
КОКОТЮХА
РАФЄЄНКО

ЖАДАН
КІДРУК
ФОЗЗІ
КАРПА

Д

Н

К

Д

Н

К

ЖАДАН
КІДРУК
ФОЗЗІ
КАРПА

ВИННИЧУК
КОКОТЮХА
РАФЄЄНКО

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1460-6

9 786171 214606

**ЖАДАН
КІДРУК
Ф03ЗІ
КАРПА
ВИННИЧУК
КОКОТЮХА
РАФЄЄНКО**

Д Н К

РОМАН

Автори ідеї Сергій Жадан, Фоззі

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
Д54

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайн та ілюстрації *Katerina Sad*

- © Жадан С. В., 2016
- © Винничук Ю. П., 2016
- © Карпа І. І., 2016
- © Сидоренко О. А., 2016
- © Кокотюха А. А., 2016
- © Рафєєнко В. В., 2016
- © Макс Кідрук, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2016

ISBN 978-617-12-1460-6

АГЛАЯ

МАРКО

1886 1915

АННА

АНДРЕАС ПОПЕЛЬ

1908 1998

ГАФІЯ

1945 2010

ГЕНА ПОПЕЛЬ

1952 1974

X

БОРИС ЧУМАК
(КУТОВИЙ)

1970 2042

МАКСИМ ОРДАШ
(ПОПЕЛЬ)

1972 2031

ВАСИЛЬ ЧУМАК

1991 2047

ЛІЛІЯ ЧУМАК-ОРДАШ

1993 2033

Y

ЗАХАР ЧУМАК

2019 2056

МАРТА КУРАСОВА

2012 - н. д.

АНДРІЙ ЧУМАК

Р. Н. 2037

Intro <<

*6 травня 2057 року, 10:00
Університет Гуанчжоу, Китай.
Брифінг керівника проекту «Z»
професора Чень.*

Шановні колеги та представники преси. Сьогодні я маю честь показати вам першу частину презентації нашого проекту «Z», над яким моя група працювала понад двадцять років. Повірте, це довго й це було справді важко.

Як ви знаєте, у 2021 році, під тиском США і Європи, Китай вирішив більше не проводити експериментів із людським ДНК. Окей, наші попередники були змушені сказати світові: «Окей». Ви всі прекрасно пам'ятаєте, як наші індійські колеги триумфально презентували першу клоновану людину — Доллі. Весь світ спостерігав за першими кроками штучної людини, тоді як ми були змушені проводити свої експерименти, не порушуючи чинне законодавство нашої великої країни.

Але ми працювали в другому напрямку й тепер готові показати результати цієї роботи, яку особисто я вважаю найважливішою в Сонячній системі.

«Оплески».

Дякую. Ви знаєте, я вирішив, що ми розіб'ємо нашу презентацію на дві частини, і сьогодні на вас чекає перша, у якій я намагатимусь обійтися без важкої, суто наукової інформації. Уже за тиждень на вас чекає повноцінна прес-конференція, на якій ми відповімо на всі питання, що неодмінно з'являться, а я назву всіх причетних до проекту «Z», і відтоді їхні імена назавжди лишаться в історії цієї цивілізації.

«Тривалі оплески».

Дякую ще раз. Отже, ми починаємо... Заплющте очі. Усі-усі, я бачу хитрунів, які прагнуть першими побачити це диво. Заплющте очі й уявіть, що ви стоїте на даху головного корпусу нашого університету. На самому краєчку. Ага, лячно. І я вас розумію. Більше того, вас зрозуміє кожна присутня на Землі людина. Ми побоюємося висоти, бо пам'ятаємо, як падали наші пращури. Вони ламали ноги, руки й хребти. Вони пробивали свої нерозумні голови, лишаючи нам ці спогади, які містить людське ДНК.

Так, нам давно не можна робити нових людей, але хто забороняв нам вивчати старих? Ніхто. За останні двадцять років учасники проекту «Z» просунулися вглиб віків — і це не порожні слова. Ні. Ми нарешті навчилися зчитувати людську пам'ять із ДНК, фіксуючи шокові спогади, які намагалися нам передати наші пращури. Більше того, ми тепер знаємо про них усе.

Рік тому ми впритул наблизилися до фіналу проекту. О, як же ми хотіли тоді зібрати всіх присутніх й поділитися з шановним товариством цією величезною радістю! Але ми пам'ятали про можливі юридичні наслідки цієї презентації, тому мої колеги-юристи тоді почали готувати документи, які б дозволили нам спокійно презентувати проект «Z» в усій, так би мовити, красі. Паралельно ми шукали людину, якій би довелося першою пригадати своїх пращурів.

І ми обрали одного з іноземних студентів, так порадили наші юристи. Через тиждень ця людина сидітиме разом з усіма учасниками проекту. Я просто скажу, що це хлопець з України, який вивчає в нашому університеті економіку. Його звати Андрій Чумак, йому 20 років. За іронією долі, його прізвище в українській мові означає «купець-мандрівник», і я вважаю, що це символічно, адже він став першим в історії нашої цивілізації мандрівником

у часі. Забігаючи наперед, скажу, що доля зіграла з його родиною злий жарт, який полягає в дивному переплетенні родинної історії, у несподіваних і не завжди приємних сюрпризах, які ховають у собі наші гени. Минуле не завжди є очевидним, і ми можемо лише здогадуватися, які таємниці містять родинні історії кожного з тут присутніх, скільки кістяків ховається в наших шафах. Навіть більше — які таємниці може містити минуле кожного з народів. Історію, звісно, можна переписувати безліч разів. Проте дуже важливо мати можливість прочитати її так, як вона писалася від початку. Ми обрали українця ще й тому, що представникам цього народу за останні півтора століття довелося багато чого побачити й пережити. Але вміти побачити, уміти пережити ще не значить уміти все згадати й розповісти. Історія кожної людини, так само як і історія народів, не багато значить, якщо її замовчувати. Зважившись на цей проект, ми розраховували, звісно, зустрітися з різними історіями, але керувалися передусім розумінням того, що кожна з них має право бути почутою і цим правом не варто нехтувати. Саме тому керівництво проекту «Z» вирішило зняти з ДНК українця Андрія Чумака сім шарів пращурів, і не треба закінчувати університет, щоб зрозуміти: ми отримали 128 історій. Це не просто його приватні історії, це ще й історії його народу. Але це також і частина нашої спільної історії.

«Оплески».

Андрій Чумак підписав усі, я наголошую, усі дозвільні документи й погодився стати учасником експерименту за символічні гроші. Можливо, для нього вони й не дуже символічні, але це краще в нього питати й матимете таку можливість, повторюю, рівно за тиждень у цій почесній залі.

Отже, для Китаю число сім означає мудрість та єдність, і ми хотіли в такий спосіб наголосити на тому, що завдяки

проекту «Z» ми всі станемо мудрішими, дізнавшись про те, як жили ті, хто був перед нами. І, додаю, після цього світ уже ніколи не буде таким, яким він був сьогодні вранці.

Я запросив свого друга, професора Лю з університету Фудань, підібрати сім цікавих письменників українського походження, щоб вони опрацювали ці історії, обравши на свій розсуд по одній із кожного покоління. Мені здається, Україна нам буде винна багато кукурудзи й води за це, адже ми зекономили їй чималі гроші на дослідження історії.

«Сміх у залі».

Добре, досить чекати, я запрошую літераторів, які відкриють вам сім історій, що змінять цей світ. І мені особисто дуже хотілося, щоб на краще.

«Тривалі оплески».

1886 1915

ЖАДАН

>>

ІСТОРІЯ ПЕРША

MAPKO

СЕРГІЙ ЖАДАН

Я народився 23 квітня (6 травня за старим стилем) 1886 року в слободі Деркачі Харківського повіту в родині православного священика. Родина була багатодітною. Я був сьомою дитиною, до того ж не надто бажаною. З чотирьох хлопчиків і двох дівчаток, моїх братів і сестер, вижило лише четверо — доньки і двоє синів. Для мами це було причиною страждань усього подальшого життя, тож довгий час про ще одну вагітність мова не заходила. Та природа взяла своє, і я таки з'явився на світ, маючи дорослих братів і сестер. Я й ставився до них, як до дорослих, з ким доводиться перебувати в складних родинних стосунках. Утім, і з батьками в мене складалося не кращим чином. Мамина надмірна опіка, пов'язана з її відчуттям провини перед померлими дітьми, та батьківський деспотизм отруювали родинну атмосферу, роблячи моє перебування вдома максимально некомфортним. Найбільше я любив книги. Оскільки книг було мало — я не любив нікого, проводячи своє дитинство серед мальовничих і теплих українських краєвидів.

Тато мій напозір був людиною прогресивних суспільних поглядів, що, однак, поєднувались у ньому з надто складним характером, аби можна було розраховувати бодай на якийсь кар'єрний поступ. Утім, посада сільського священика з її відносною автономністю прийнятих рішень і віддаленістю від політичного життя мала й свої переваги: батько доволі природно почував себе в ролі душпастира, організовуючи повсякденне життя парафії за власними переконаннями та моральними настановами —

миряни його церкви мали узгоджувати свій життєвий шлях не лише з церковними приписами, але й із іноді надто суб'єктивними поглядами на християнство свого панотця. Себто мого тата.

Власне, у слободі було дві православні церкви — краща й гірша. Мій тато служив, ясна річ, у гіршій. Думаю, він сам усе розумів, хоча ніколи нічого й не визнавав. Церква стояла на відлюдді, навіть на свята тут було напівпорожньо. Мені вона завжди нагадувала замінований залізничний вокзал: за розкладом пасажери мали б уже бути на місці, проте в силу певних обставин вважали за краще пересидіти на сусідній станції. Громада нагадувала радше секту, з жорстким етичним декалогом і наскрізною ієрархічністю. «Офіційною», головною церквою вважалася якраз та, інша. Відповідно, парафіян, які відвідували служби мого тата, у слободі недолюбливали, що давало їм чудову нагоду відповідати всім взаємністю. Тато в такому протистоянні й перебуванні на маргінесі суспільного життя вбачав, як не дивно, позитив — зі своєю природною схильністю до аскези він вважав подібний стан речей більш природнім для християнської громади. Проте аскетичність симпатично виглядає під час недільних богослужінь, та рідко сприяє родинній гармонії. У стосунках із рідними тато був надміру авторитарним, виявляючи щоразу більшу нетерпимість до дружини та дітей. Зрештою, благість служіння суспільним ідеалам зазвичай і завершується родинними прокляттями й викреслюванням твого імені з батьківського заповіту. Поступово тато розсварився зі старшими синами. Обидва мусили піти батьківськими стопами й отримувати знання в духовних закладах. Нічим добрим це, зрештою, не закінчилося — один мій брат після складних і заплутаних стосунків із церквою несподівано зайнявся музикою, влаштувавшись до єврейського

оркестру десь на півдні, в Одесі. Натомість другий мій брат опинився в монастирі, але не затримався там надовго, повернувшись до мирського життя. Записався на курси бухгалтерів, а після їх закінчення влаштувався на службу в конторі при заводі землеробних машин товариства «Гельферіх-Саде». Підрісши, я так само мав не надто великий вибір. Скрутні фінансові умови передбачали єдиний вибір — духовне училище, навчання в якому для дітей священників було безкоштовним. Зайве говорити, що в єдиного Бога-Отця я не вірив, як і у воскресіння мертвих.

Роки навчання, цілком очікувано, виявилися втраченими й сповненими жорсткого адміністративного тиску та церковного консерватизму. Хоча на початку затхла атмосфера духовного закладу не надто давалася взнаки: читати й писати завдяки сестричкам я навчився ще вдома, тож навчання в училищі не викликало в мене труднощів. Проте вже вивчення катехізису, не кажучи про священну історію й церковний статут, що з'явилися дещо перегадом, робили мій релігійний скепсис усе більш аргументованим. Винятком були хіба що співи. Хоровий спів викликав у мене настільки глибокий захват і непідробну насолоду, що навіть постійне зазубрювання біблійних максим не видавалося мені настільки жадливим та безнадійним. Характерно, що бодай найменшого музикального слуху я не мав, але сам процес виспівування видавався мені настільки довершеним, що я навчився імітувати наявність музикальних здібностей. Зрештою, у хоровому співі головне не слух. Куди важливіше відчуття ритму.

Усе змінювалося влітку, із завершенням занять і початком вакацій. Млосні сонячні полудні й тремкі свіжі надвечір'я відволікали від не надто цікавої церковної науки. Куди бажанішою була лектура з батьківської бібліотеки. Мій тато, як я зазначав, мав доволі ліберальні й прогрес-

сивні погляди на перспективи подальшого соціального та національного устроїв, стоячи на позиціях відвертого українофільства, розбавленого, утім, такою сугестивною мірою етнографії й народництва, що за нею важко було розгледіти щось революційне чи, не дай Боже, суспільно небезпечне. Натомість у юного розуму, відкритого до всього нового й свіжого, навіть цілком сентиментальні й фантастичні оповіді з козацької старовини чи перипетії малоросійської історії викликали щирий душевний відгук, заворожуючи й наснажуючи. Так чи інакше, питання українства має постати в кожній людині, яка змалку читає «Кобзаря». Навіть якщо їй рішуче не подобається дієслівне римування.

Уже пізніше, навчаючись у духовній семінарії, й усвідомлюючи з жахом неминучість і неунікненність подальшого перебування в сфері церковного життя, я почав перейматися питанням про реальну вагу українства як політичної концепції, його означеність і присутність у реальному житті. Українство бачилося мені чимось на кшталт старозаповітних історій — вони давали багато поживи моїй підлітковій фантазії та натхненню, проте не мали найменшого стосунку до реальності. Батьківське сентиментальне українофільство відштовхувало своєю книжністю, відірваністю від справжнього стану справ. Татові друзі, інтелігенти-народовці, що збиралися час від часу в нашому домі, своїми розмовами нагадували вчених, які досліджували мертві мови — просто так, заради тріумфу науки, без жодної надії повернути це мертве сплетіння слів і літер до життя. Мене пригнічувала відсутність у їхній любові живого первня, дратувала мертвотність того, до чого вони виявляли стільки ніжності. Що я міг протиставити натомість? Свої шістнадцять років, свою недовіру, свою лють. Моєї люті ставало на цілий світ. Світ про це не здогадувався.

Як можна бути залюбленим у те, чого не існує? — думав я. Як можна бути патріотом країни, якої немає на мапі? Як можна говорити мовою, яку давно заборонили? Як можна цікавитися старовиною, яка закінчилася так фатально? Тато подібні розмови не підтримував, сестри мої були добрими, але недалекими, учителі мої говорили поміж собою переважно цитатами з Біблії.

Виходом поза межі цього середовища для мене став театр. Заснований свого часу харківським студентом Хоткевичем, він існував у слободі, об'єднуючи надзвичайно строкату й непересічну публіку. Я потрапив туди напередодні свого вступу в семінарію. Тата цей мій крок здивував, проте він спробував виявити широту поглядів. Що в нього, зрештою, вийшло не надто добре. Закінчилося все тим, що я на якийсь час змушений був переїхати на помешкання до свого брата. Але за якийсь час повернувся — засобів до існування я не мав, сидіти на утриманні брата не випадало. Довелося просити вибачення в батьків. Тато сказав, що вибачив. Хоча насправді не вибачив. І я теж не вибачив.

У театрі я зазвичай грав негативних персонажів другого плану. Зрештою, у мене склалося враження, що театр вигадали виключно для демонстрації акторами своїх внутрішніх і фізичних вад. Мені це навіть подобалося. Грали ми переважно п'єси, написані самим Хоткевичем, та традиційні малоросійські сюжети. Публіка була місцева, себто невимоглива. Від акторів вимагалось передусім не надто входити в сценічний образ і потрапляти в ноти. Зрештою, театр навчив мене тій простій речі, що ніколи не слід переоцінювати глядача, оскільки глядач зазвичай не розраховує отримати від тебе чогось надзвичайного і хоче, аби ти відповідав йому тим самим. Наші вистави традиційно користувалися популярністю, ми не скаржилися

на брак уваги з боку публіки. Ясна річ, свій інтерес до сцени ніхто з нас не розглядав серйозно — участь у виставах для більшості з нас була певною екзотикою, про фактове заняття театром ніколи не йшлося.

Але в моєму житті участь у театральному гуртку зіграла доволі важливу й визначальну роль. Саме на репетиціях чергової постановки я близько зійшовся з братами Духовними — Іваном та Павлом. Прізвище це, як виявилось перегодом, було прибраним. Справжнього їхнього прізвища я так і не дізнався. Цілком можливо, що не були вони й братами. Навчалися в Харківському технологічному інституті, звідки їх відрахували через політичну неблагонадійність. Політики в повітрі було більш ніж достатньо. Характерно, що я з нею вперше зіткнувся на репетиціях малоросійських водевілів.

Брати виявилися соціалістами, мали безпосередній стосунок до «Бунду» — Єврейського робітничого союзу. Крім того, тісно контактували з щойно утвореною партією українських націоналістів — УНП. Театр, наскільки я зрозумів, їх не цікавив. Їх цікавили бомби. Старший Духовний, Іван, був кремезний і русявий. Він постійно нагадував, що є головним, хоч молодший Павло — високий і огрядний — у всьому йому опонував. Іноді мені здавалося, що вони належать до різних політичних партій. Духовні познайомили мене з цілком іншим типом політичного українця — позбавленого надмірних сентиментів і романтизму й орієнтованого на рішучу революційну діяльність. Уже під час однієї з перших наших розмов брати дали ознайомитися мені з декалогом українських самостійників, написаним адвокатом Міхновським. Загалом, документ справив неабияке враження. Першим пунктом стояло: «Одна, єдина, неподільна, від Карпат аж до Кавказу самостійна, вільна, демократична Україна — республіка робочих людей».

— Республіка — це добре, — поділився я з братами.

— Головне — не це, — заперечили вони. — Головне — від Карпат до Кавказу.

— Ніколи не був на Кавказі, — відповів я.

З-поміж інших настанов і приписів, мене збентежив останній, десятий. «Не бери собі дружини з чужинців, бо твої діти будуть тобі ворогами, не приятелюй з ворогами нашого народу, бо ти додаєш їм сили й відваги...» — писалося там. Я раптом подумав — чи справді діти можуть стати тобі ворогами? І чи справді доречно брати дружину з чужинців? І якщо так — то де саме її брати? Де знайти чужинців, з-поміж яких можна було би взяти дружину?

Утім, від роздумів мене відволікли брати.

— Республіка робочих людей, — сказали вони серйозно, — не робиться театром і мелодекламаціями. Слабкість породжує слабкість. Республіка може постати щойно з вогню та боротьби. Ми маємо подати приклад. Ми маємо стати тими, хто розбудить усіх інших. Ми повинні дати сигнал — і республіка постане.

— Ну добре, — боявся я заперечити, — але важко боротися за те, чого не існує в природі. Як боротися за Україну, якої немає? — розпачливо розводив я руками, показуючи на довколишні театральні декорації, старанно мальовані аквареллю.

— Вона існує, — сказав мені Павло. — Отут, — приклав він руку мені до грудей. — Де б'ється твоє серце. — І швидко прибрав руку.

Я слідом так само приклав руку собі до грудей, дослухавшись до власного серцебиття. Але серце моє не билось.

Відучившись рік у духовній семінарії, я заявив батькам, що кидаю навчання. Здійнявся крик, дійшло до бійки. Тато вимагав, щоб я негайно забирався геть, мама благала мене просити в тата пробачення. Доки я вагався, тато

вигріб із письмового столу мої папери та записи й почав люто їх шматувати. Я підійшов і завалив йому просто в голову. Доки він приходив до тями, я почав збирати книги, дбайливо перемотуючи їх мотузкою. Ставши на ноги, тато кинувся згрібати мої речі й виносити їх на вулицю. «Ось і добре, — подумав я, — бодай тут допоможе». Та склавши речі на купу, тато несподівано все це підпалив. Я лишився в тому, в чому стояв. Вийшов надвір. Пройшов повз веселий вогонь, відчув, як тепло дихають полум'ям мої сорочки, опинився на вулиці.

Літо я провів у брата. Одяг він мені позичив, харчувався я абияк. У серпні подав документи в юнкерське училище. Восени почалося нове життя.

Що дає армійська служба? Незабутні емоції й відсутність часу, аби на них скаржитися. Мені від початку служба видавалася чудовою нагодою розвивати в собі ті інтереси, які духовною освітою традиційно притлумлюються, а саме — мілітаризм і соціальну рівноправність. В училищі я відразу знайшов однодумців. Ми, майбутні офіцери, ставилися до обраного шляху з любов'ю й гордістю. Військова кар'єра обіцяла безліч пригод і несподіванок. Головне, що фінал так чи інакше мав бути втішний: спокійна безтурботна старість або героїчна смерть за Бога, царя й Вітчизну. З цим були проблеми — у Бога я не вірив, у царя так само, а Батьківщина моя, як я вже згадував, існувала в моїх грудях — там, де рибальськими вітрилами роздувалися легені й потужно билося гаряче юнкерське серце. Проблеми були й з батьками. І якщо з татом усе більш-менш владналося: він не розмовляв зі мною, я не розмовляв із ним, у нас не було найменшого шансу псувати одне одному життя, то з мамою все було куди складніше — щотижня я отримував від неї пекучі гіркі листи, у яких вона, мало стримуючись, дорікала мені безсердечністю

та переступом синівських обов'язків. Душевної рівноваги її листи мені не додавали, проте й поступатися в чомусь я не бажав, тож кожен її лист викликав у мене дивну суміш скорботи й спротиву. На листи її я, звісно, не відповідав. Високими берегами Дінця тяглися густі дими з селянських городів, осінь підступала з півдня, додаючи до прибережної зелені золотистих відтінків.

Попри позірну строгість і щоденний вишкіл, юнкерське середовище було доволі вільним у своїх поглядах і зацікавленнях. Казарма, як вона уявляється зазвичай цивільним громадянам, мала не так багато спільного з нашим щоденним побутом. Можливо, цьому сприяло те, що навчалися тут молоді люди з усіх малоросійських губерній, приносячи з собою своє бачення й розуміння українства. Серед юнкерів старших років навчання існував так званий «український» гурток, до якого долучилися й ми — молодші за віком, проте близькі за поглядами. До певного часу керівництво, попри офіційну політику, дивилося на наші зацікавлення крізь пальці. Уже пізніше, кілька років по тому, організований юнкером Болбочаном подібний «український гурток» був заборонений начальником училища, а сам Болбочан отримав усну догану, що, однак, не завадило йому стати хоробрим офіцером і отримати орден у роки Великої війни.

На перший погляд, юнкерські будні мало чим різнилися від навчання у світському закладі: той таки безкінечний Закон Божий, та таки російська мова, математика, географія, історія, ще гігієна — спеціальний предмет, який ми не любили, і німецька — як мова потенційного ворога. Але були також тактика й топографія, фортифікація та інші суто військові предмети, які мали б нас навчити дивитися на світ як на потенційний театр бойових дій. У всьому цьому справді було достатньо театральності,

Літературно-художнє видання

Автори ідеї ЖАДАН Сергій, ФОЗЗИ

ДНК

Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *Т. М. Кукова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Р. В. Мельників*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Ю. А. Люха*

Підписано до друку 29.07.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FranklinGothicBookITC».
Ум. друк. арк. 12,6. Наклад 10 000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а.
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@bookclub.ua

www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28

e-mail: odessa@bookclub.ua

ДНК : роман / Сергій Жадан, Юрій Винничук, Ірена Д54 Карпа, Фоззі, Андрій Кокотюха, Володимир Рафеєнко, Макс Кідрук ; авт. ідеї Сергій Жадан, Фоззі ; передм. і післям. Фоззі ; худож. Katerina Sad — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 240 с.

ISBN 978-617-12-1460-6

У недалекому майбутньому український студент Андрій Чумак погодився взяти участь у науковому експерименті й за допомогою розшифровки коду ДНК візуалізувати «пам'ять поколінь» — відчуття й особисто пережити найяскравіші моменти з життя сімох своїх предків. Найстрашніше, що він боявся побачити, — як дідусь зраджує бабцю. Та його нові спогади склалися в приголомшливу, жорстоку у своїй правдивості історію країни: правда народовців кінця XIX століття, правда паризьких емігрантів, правда селян з ядерного полігону Харківщини, правда переселенців з охопленого війною Донбасу — усе це в ДНК Чумаків!

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)